

Arrest

nr. 350 406 van 15 juli 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, en X als voogd en wettelijke vertegenwoordiger, op 18 december 2025 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 20 november 2025 tot weigering van machtiging tot verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 november 2025 weigerde de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de machtiging tot verblijf (tijdelijke bescherming) aan de heer B.O. van Oekraïense nationaliteit.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mijnheer

naam : B.

voornaam : O.

geboortedatum : (...)2009

geboorteplaats: T.

nationaliteit : Oekraïne

Krachtens de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en artikel 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382), wordt u geen machtiging tot verblijf toegekend, om volgende redenen:

Op 28/10/2025 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Bij de registratie van uw aanvraag werd u in gelegenheid gesteld alle relevante elementen aan te dragen. U legde volgende documenten voor:

- Uw Oekraïens biometrisch paspoort (N° GK000659 – geldig van 22/07/2024 tot 22/07/2028).
- Een foto van uw Oekraïense geboorteakte (N° 092591 – afgeleverd op 15/03/2009).

Aangezien bovenvermelde documenten onvoldoende doorslaggevend werden beschouwd om te kunnen vaststellen dat u binnen het toepassingsgebied van Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 valt, werd u de mogelijkheid geboden om zich opnieuw aan te bieden met bijkomende elementen.

Op 04/11/2025 bood u zich opnieuw aan bij de DVZ om uw aanvraag d.d. 28/10/2025 verder te zetten. U legde volgende bijkomende documenten voor:

- Een foto van een document waarin staat dat u van 01/09/2021 tot 31/10/2025 studeerde aan een Oekraïense school.

In het kader van deze aanvraag heeft u uw Oekraïens biometrisch paspoort (N° GK000659) voorgelegd. De DVZ merkt echter op dat uw paspoort is afgegeven in juli 2024, m.a.w. na het begin van de Russische invasie van Oekraïne op 24/02/2022. Op basis hiervan kan bijgevolg niet worden geverifieerd waar u verbleef voor de afgifte van desbetreffend paspoort. U heeft eveneens verklaard dat u tot 2023 of 2024 een ander, geldig paspoort had, waarvan u de geldigheidsperiode niet kent. U legde desbetreffend paspoort niet voor waardoor niet kan worden geverifieerd of er stempels in dat paspoort aanwezig zijn. Bijgevolg is de DVZ niet op de hoogte van eventuele voorafgaande reisbewegingen en evenmin of u in Oekraïne verbleef op 24/02/2022.

U verklaarde in Oekraïne verbleven te hebben van januari 2020 of 2021 tot 08/08/2025, met uitzondering van juli/augustus 2023. Naar aanleiding van deze verklaring werd u bijgevolg gevraagd om bewijzen voor te leggen van uw vermeende verblijf in Oekraïne. Hierop legde u een foto van een document voor waarin staat dat u van 01/09/2021 tot 31/10/2025 studeerde aan een Oekraïense school. Hoewel dit document kan aantonen dat u ingeschreven was in een Oekraïense school, kan het niet bewijzen dat u de lessen in Oekraïne in persoon – en niet via online lessen - gevolgd hebt, noch kan het uw vermeende verblijf in Oekraïne aantonen. Op basis van deze elementen en gelet op het feit dat u uw vermeende verblijf in Oekraïne op het ogenblik van de Russische invasie op 24/02/2022 niet aannemelijk kan maken, kan niet worden vastgesteld dat u op 24/02/2022 in Oekraïne verbleef.

U bood zich aan in het registratiecentrum samen met uw meerderjarige zus. In het kader van deze aanvraag hebt u ook verklaard dat uw tante en oom zich in België zouden bevinden. We merken hierbij echter op dat deze personen niet tot uw gezinskern behoren. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. U hebt niet aangetoond dat er dergelijke bijkomende elementen zijn. Bijgevolg houdt deze beslissing geen schending in van artikel 8 EVRM. Tevens verklaarde u op geen enkel ogenblik tijdens de procedure medische problemen te ervaren. Deze beslissing houdt bijgevolg ook geen schending in van artikel 3 EVRM.

Artikel 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is.

Op basis van artikel 2, lid 1, a), van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 en uit de overwegingen van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, en meer in het bijzonder uit overweging 14, blijkt duidelijk dat, gezien u het niet aannemelijk kan maken dat u op het moment van de Russische invasie op 24.02.2022 in Oekraïne verbleef, u niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382."

2. Over de ontvankelijkheid

Een niet-ontvoogde minderjarige beschikt niet over de vereiste bekwaamheid om zelf een beroep bij de Raad in te dienen en moet, overeenkomstig het algemeen recht, worden vertegenwoordigd door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd (RvS 26 november 2007, nr. 177.177 en RvS 30 september 2024, nr. 260.851.)

In casu treden zowel de heer B.O., die het voorwerp uitmaakt van de bestreden beslissing, als zijn voogd op als 'verzoekers'. Echter de heer B.O. is een niet-begeleide minderjarige vreemdeling en heeft aldus niet de vereiste bekwaamheid om zelf op te treden. Hij is weliswaar vertegenwoordigd door zijn voogd.

Bijgevolg neemt de Raad aan dat het beroep ontvankelijk is voor zover het is ingediend door de voogd en beschouwt hij de voogd als verzoeker.

3. Over de rechtspleging

3.1. Bij het verzoekschrift heeft verzoeker de volgende nieuwe stukken voorgelegd:

- kopie van vervallen Oekraïens paspoort
- foto's op school in 2023
- C.V., huidig paspoort en Belgische EU+-verblijfskaart
- B.E., Belgische EU+-verblijfskaart, huidig paspoort
- parcours scolaire, bulletin scolaire année 2022-2023 en bulletin scolaire année 2021-2022
- verblijfsattest in Oekraïne afgegeven op 17 december 2025 voor de periode tussen 24 februari 2022 en 27 oktober 2025.

De Raad wijst erop dat hij in de huidige annulatieprocedure geen rekening mag houden met nieuwe stukken, die pas voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd. Hij heeft enkel een annulatiebevoegdheid, hetgeen een wettigheidstoetsing inhoudt, waarbij de Raad zich moet plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing en enkel mag rekening houden met de stukken die toen reeds voorlagen bij de gemachtigde. Deze stukken moeten door verzoeker of de raadsman nog overgemaakt worden aan de bevoegde dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken.

3.2. Ingevolge artikel 5.12. §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

4. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in het enig middel onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

In het eerste onderdeel wordt aangevoerd dat B.O. om zijn aanwezigheid in Oekraïne in februari 2022 aan te tonen een Oekraïens biometrisch paspoort heeft voorgelegd geldig van 22 juli 2024 tot 22 juli 2028, een foto van zijn Oekraïense geboorteakte en het bewijs van inschrijving in een Oekraïense school van 1 september 2021 tot 31 oktober 2025. Er wordt verder aangestipt dat bijkomende stappen werden gezet om zijn aanwezigheid in Oekraïne te bewijzen in februari 2022, ondanks de administratieve obstakels hiervoor. Verzoeker citeert de passage in de bestreden beslissing waarin de gemachtigde motiveert dat hij de foto van het document waarop staat dat B.O. in een Oekraïense school was ingeschreven van 1 september 2021 tot 31 oktober 2025 niet aanneemt als bewijs dat B.O. op het ogenblik van de Russische invasie in Oekraïne verbleef. Volgens de gemachtigde kan dit niet bewijzen dat B.O. de lessen in persoon heeft gevolgd, nu hij die ook via online lessen kan gevolgd hebben. Thans werden aan het verzoekschrift de schoolrapporten gevoegd voor de schooljaren 2021-2023, waarin de afwezigheidsdagen worden vermeld. In het schooljaar 2022-2023 waren dat er zeven, in het schooljaar 2021-2022 drie. Daarnaast worden ook foto's gevoegd waarop hij met zijn klasgenoten in Oekraïne is afgebeeld. Uit de samenhangende en consistente voorgelegde documenten blijkt afdoende dat B.O. zich daadwerkelijk op het grondgebied van Oekraïne bevond in februari 2022, aldus verzoeker. Er wordt aangevoerd dat deze stukken samen objectieve en verifieerbare bewijselementen vormen die de fysieke aanwezigheid van B.O. in Oekraïne ten tijde van het uitbreken van de Russische invasie ondersteunen en bevestigen.

De Raad moet evenwel verwijzen naar hetgeen hij hoger onder rechtspleging heeft aangehaald. Ook al werden de hoger vermelde stukken bij het verzoekschrift gevoegd, mag de Raad daar in het kader van de huidige annulatieprocedure in beroep geen rekening mee houden, aangezien hij enkel een ex tunc bevoegdheid heeft. Dit houdt in dat hij zich moet plaatsen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing en moet nagaan welke stukken toen bij de gemachtigde voorlagen. Verzoeker betwist met het betoog in het verzoekschrift het motief van de gemachtigde niet dat het document van inschrijving in een Oekraïense school van 1 september 2021 tot 31 oktober 2025 niet volstaat als bewijs van aanwezigheid voor 24 februari 2022. Er wordt enkel aangevoerd dat alle nieuwe stukken samen met de reeds voorgelegde wel

objectieve en verifieerbare bewijselementen zijn die de fysieke aanwezigheid van de minderjarige B.O. ten tijde van het uitbreken van de Russische invasie ondersteunen. Nu de Raad enkel met het biometrisch paspoort, de foto van de Oekraïense geboorteakte en het document waarin staat dat B.O. studeerde aan een Oekraïense school van september 2021 tot 31 oktober 2025 mag rekening houden, en verzoeker het onderdeel van het middel alleen ontwikkelt in het licht van het geheel van stukken samen met de nieuwe, kan de Raad het eerste onderdeel van het middel niet gegrond verklaren.

In het derde onderdeel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 van het EVRM en het hoger belang van het kind. Hij wijst erop dat de zorgvuldigheidsplicht in het licht van het recht op het gezinsleven werd geschonden. B.O. verblijft immers in België met zijn meerderjarige zus, tante en oom, die volgens het verzoekschrift allen wettelijk verblijf hebben. Toch stelt de gemachtigde dat deze personen niet tot de gezinskern van B.O. behoren. Verzoeker citeert het motief waarin de gemachtigde stelt dat er geen gezinsleven wordt vermoed tussen de aangehaalde familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Nu er geen dergelijke bijkomende elementen zijn, houdt de beslissing volgens de gemachtigde geen schending in van artikel 8 van het EVRM. In het verzoekschrift wordt hier tegenin gebracht dat in tegenstelling tot wat de gemachtigde stelt, deze banden wel onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM vallen. Er wordt erkend dat het EVRM geen automatisch recht geeft aan vreemdelingen om vrij het grondgebied van een bepaald land binnen te komen maar een weigering van een verblijfsmachtiging kan het gezinsleven van een vreemdeling benadelen in de zin van artikel 8 van het EVRM. Concreet wordt aangestipt dat B.O. bij zijn meerderjarige zus verblijft en minderjarig is en dat geen belangenafweging is gemaakt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, 52701/09, ‘Mungenzi / Frankrijk’, par. 46; EHMR 10 juli 2014, 2260/10, ‘Tanda-Muzinga / Frankrijk’, par. 68).

In casu ligt geen weigering voor van voortgezet verblijf, noch een verwijderingsmaatregel. Er ligt wel een weigering van eerste toelating tot verblijf voor.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, ‘Conka / België’, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “*fair balance*” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of B.O. een beschermingswaardig familie- en gezinsleven aantoonde in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

In casu blijkt dat de gemachtigde geen beschermingswaardig gezinsleven aanneemt tussen B.O. en diens meerderjarige zus, tante en nonkel. Er wordt gesteld dat die personen niet tot het kerngezin van B.O. behoren en dat in dat geval bijkomende elementen moeten worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Nu die bijkomende elementen niet aangetoond zijn, is er volgens de gemachtigde geen schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er evenwel op dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) de vereiste van "*de bijkomende elementen van afhankelijkheid die de normale affectieve banden overstijgen*" enkel geldt tussen meerderjarige verwanten of tussen volwassenen. Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen meerderjarige verwanten. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, 52206/99, 'Mokrani/Frankrijk', § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, 6009/10, 'K.M./Zwitserland', § 59.)

Zie eveneens de arresten EHRM 13 februari 2021, 47160/99, Ezzouhdi / Frankrijk, §34 of EHRM 15 november 2012, 52873/09, Shala / Zwitserland, § 40 waarin telkenmale wordt herhaald dat die bijkomende elementen worden vereist "*entre adultes*" of "*tussen volwassenen*".

In casu is B.O. geen volwassene of meerderjarige, zoals terecht wordt aangevoerd, maar een minderjarige en kon de gemachtigde dus niet rechtmatig motiveren dat in casu bijkomende banden vereist zijn die de normale effectieve banden overstijgen en zich hiertoe beperken om te stellen dat de beslissing geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. B.O. is een (niet-begeleide) minderjarige die bij zijn meerderjarige zus verblijft, hetgeen ook blijkt uit het administratief dossier. Tussen B.O. en diens meerderjarige zus ligt een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM voor. Zoals in het betoog terecht wordt aangestipt, valt deze band wel onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM en kon de gemachtigde niet zonder enige belangenafweging en louter omdat er geen bijkomende banden van afhankelijkheid zouden aangetoond zijn, stellen dat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM.

In die zin ligt een schending van artikel 8 van het EVRM voor.

Het derde onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond.

In casu werd geen nota met opmerkingen ingediend. Verweerder is evenmin ter zitting verschenen. Bijgevolg doet dit geen afbreuk aan het voorgaande.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 20 november 2025 tot weigering van machtiging tot verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

A. MAES